

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. R.**, zastoupena JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou se sídlem Krakovská 7, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **LIF, a. s.**, se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec V, zastoupena JUDr. Janou Kučerovou, advokátkou se sídlem Vesecká 1, Liberec 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 26. 3. 2013, č. j. 59 A 54/2011 – 66,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 26. 3. 2013, č. j. 59 A 54/2011 – 66, **se zrušuje**, a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně Ing. J. R. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 26. 3. 2013, č. j. 59 A 54/2011 – 66, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. OÚPSŘ 82/2011-328-rozh., jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno územní rozhodnutí Magistrátu města Liberec, stavebního úřadu, ze dne 12. 11. 2010, č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře, CJ MML 194538/10, o umístění stavby „Novostavba bytového domu v ul. Komenského v Liberci“ na p. p. č. 945/5, 945/6, 946/2, 950/1, 950/3, 950/4, 951/2, 5780/19, 5790, 5799 v k. ú. Liberec, vydané k žádosti osoby zúčastněné na řízení LIF, a. s.

Krajský soud neshledal důvodnou námitku nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Neuvedení čísla jednacího v rozhodnutí je sice porušením ust. § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), avšak vzhledem k tomu, že k identifikaci

rozhodnutí postačí datum jeho vydání, uvedení spisové značky a dostatečně určité vymezení věci, nemohla být žalobkyně tímto formálním pochybením nijak dotčena na svých procesních právech. Napadené rozhodnutí bylo podepsané Mgr. M. V., tedy oprávněnou úřední osobou. Nadto vada podpisu nemá zásadně vliv na zákonnost správního rozhodnutí a nezpůsobuje ani jeho nicotnost. Identifikační údaje přímých účastníků řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu musejí být uvedeny ve výrokové části rozhodnutí. Označení ostatních účastníků řízení, jakož i účastníků řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu se uvádí zpravidla na konci písemného vyhotovení rozhodnutí, kde bývá uvedeno, komu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí doručuje. Napadené rozhodnutí těmto požadavkům vyhovuje. Žalovaný nepožadoval nové podklady, přesto vyrozuměl účastníky o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Vyrozumění bylo doručováno veřejnou vyhláškou v souladu s ust. § 144 odst. 6 správního řádu. Účastníkům řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu se doručuje jednotlivě; žalobkyně do okruhu těchto účastníků nespadá. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu (přesah novostavby o 4,1 m nad nemovitost žalobkyně v ulici Komenského č. p. 87/3) ve skutečnosti směřuje proti právnímu posouzení zjištěného stavu. Žalovaný dospěl k závěru, že stavba je v souladu s architektonickými a urbanistickými hodnotami v daném území. To, že žalobkyně má na věc jiný názor, ještě neznamená, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně. Jelikož žalobkyně nevyčerpala řádné opravné prostředky proti rozhodnutí o námitce podjatosti, nemůže podjatost rozhodující úřední osoby (RNDr. V. Ř.) namítat v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Žalobkyně shledává podjatost v úředním postupu RNDr. Ř., což však nespadá pod zákonné důvody pro vyloučení z důvodu podjatosti. Zbývajícími námitkami se krajský soud nemohl zabývat. Rozsah toho, co byla žalobkyně v žalobě oprávněna namítat, byl determinován jejím postavením ve správním řízení. Její účastenství v územním řízení bylo odvozeno z vlastnického práva k sousední stavbě (vlastnictví bytu v domě č. p. 87 v ulici Komenského). Žalobkyně však dále namítala pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, její právní sféry nijak dotknout nemohla. Žalobkyně jako fyzická osoba není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu. Námitky týkající se ztráty kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bytu žalobkyně se poprvé objevují až v replice (podání žalobkyně ze dne 12. 12. 2011) a jsou tudíž opožděné. Krajský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že právní názor krajského soudu vyjádřený k námitce absence čísla jednacího nerespektuje zásadu zakotvenou v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pokud rozhodnutí neobsahuje číslo jednací, je nezákonné, a není zabezpečena jeho jednoznačnost. Datum vyhotovení je další náležitostí a nelze je navzájem zaměňovat. Správní soud přezkoumatelně neuvedl, proč k identifikaci postačí datum vydání, uvedení spisové značky a dostatečně určité vymezení věci, když dle výroku rozsudku identifikoval rozhodnutí pouze spisovou značkou a datem vyhotovení a v dané věci bylo pod stejnou spisovou značkou vydáváno další správní rozhodnutí. Závěr soudu není souladný s formálním minimálním obsahem správního rozhodnutí požadovaným správním řádem. Obdobně dle judikatury Nejvyššího soudu, není-li blok na pokutu na místě nezaplacenou opatřen čitelným podpisem pracovníka, který pokutu uložil, nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, a tudíž není vykonatelným rozhodnutím. Odůvodnění rozsudku ve vztahu k námitce absence podpisu na rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Odvolání nebylo projednáno v souladu se zásadou projednací, stěžovatelce nebylo známo, že odvolání bylo postoupeno prvostupňovým správním orgánem žalovanému. Nemohl jí tedy být znám ani obsah spisu a záznam o určení

pokračování

oprávněné úřední osoby. Rozhodnutí nebylo podepsáno Mgr. M. V., jak tvrdí krajský soud. Ona zde vystupovala jako zástupce jiné úřední osoby, takový postup však právní řád ve správním právu nepřipouští. Krajský soud přezkoumatelně neuvedl, proč napadené rozhodnutí vyhovuje zákonným požadavkům na uvedení jména a příjmení účastníků řízení. Sdělení uvedená za otiskem úředního razítka a jeho podpisem jsou pouze informativního charakteru a nejsou součástí žalobou napadeného rozhodnutí. Jde pouze o informaci k doručování a nikoliv o zákonnou náležitost. Nejsou zde ani uvedeni všichni účastníci řízení, např. LIF a. s. Napadené rozhodnutí je nicotné, neboť je neurčité pro absenci hmotněprávních předpisů, dle kterých ve věci žalovaný rozhodoval a posuzoval odvolací námitky. Odvolací řízení nebylo vedeno v souladu se zásadou projednací. Stěžovatelka nebyla informována o postoupení jejího odvolání žalovanému, o podání LIF, a. s. a taktéž o tom, že správní orgán prvního stupně se k odvolání vyjádřil a že došlo k soustředění podkladů k vydání rozhodnutí o odvolání. Byla zasažena také na svém právu na rovnost stran, protože s jejími odvolacími body byla LIF, a. s. seznámena a mohla na ně reagovat, kdežto o jejím podání se stěžovatelka nedozvěděla. Z odůvodnění rozsudku není zřejmé, proč nebyla zasažena na svém právu na rovnost stran. Dále z něj není zřejmé, proč stěžovatelka nepatří mezi okruh účastníků řízení, kteří jsou správnímu orgánu známi, když podala odvolání a právě o jejím odvolání bylo odvolací řízení vedeno. Bylo povinností správního orgánu s ní jednotlivě jednat. Nelze po ní spravedlivě požadovat, aby neustále sledovala úřední desku. Doručováním veřejnou vyhláškou došlo k porušení jejího práva na projednání věci v její přítomnosti a práva na vyjádření se ke všem prováděným důkazům. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení je prováděný důkaz. Krajský soud nevyložil, proč ho za takový důkaz nepovažoval. Nad rámec své věci stěžovatelka poukázala na porušení práva rovnosti účastníků řízení v případě větších staveb, kdy na jedné straně stojí silný investor a na druhé běžní občané, kteří se o nové stavbě dozví obvykle až v době výstavby, a to právě pro zneužívání doručování veřejnou vyhláškou. Ust. § 144 správního řádu je rozporné se základními principy demokratického státu, protože silný investor je schopen svůj zájem prosadit, např. nevyvěšením informace o záměru (jako se stalo v dané věci). Rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný, neboť se stěžovatelka nedozvěděla, proč výstavbou nedimenzovaného domu nebude narušeno její právo na okolní prostředí její jednotky a komfort bydlení. Lokalita je zastavěna jednopatrovou vilovou zástavbou a šestipatrový panelový dům pouze 8 m od památkově chráněného domu je nevhodný. Souhlasné stanovisko není založeno jen na právním posouzení, ale na chybně zjištěném skutkovém stavu. Zvláště pak rozhodnutí krajského odboru památkové péče nevycházelo ze zjištěného stavu a úplně pominulo názor Národního památkového úřadu. Od subjektivního práva stěžovatelky nelze oddělit veřejný zájem. Má proto právo na to, aby výstavba novostavby probíhala v souladu s veřejným zájmem, má právo na zachování principů ochrany památek a životního prostředí. Správní soud na tato pochybení žalovaného rezignoval, když se námitkami odmítnul zabývat. Konkrétně neuvedl, proč se namítaná pochybení nemohou dotknout její právní sféry. Krajský soud uvedl pouze dva příklady, nicméně námitek bylo uplatněno více. Námitky týkající se ztráty kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bytu nebyly rozšířením žaloby na dosud nenapadené výroky ani o další žalobní body. V žalobě bylo namítáno, že výstavbou dojde k narušení okolního prostředí bytové jednotky a ztráta kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bydlení jsou pouze dalším upřesněním žalobních bodů. Rozsudek je dále nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se správní soud nezabýval žalobní námitkou, že o věci v prvním stupni rozhodovala osoba podjatá. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že on, stavební úřad i krajský soud se námitkami stěžovatelky zabývali. Stěžovatelka může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byla zkrácena na právech hmotných, ale i procesních. A právě z tohoto pojetí krajský soud vycházel. Žalovaný se ztotožnil s výrokem i odůvodněním rozsudku a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatelka především namítala, že krajský soud neposoudil přezkoumatelným způsobem, respektive správně námitky nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Konkrétně stěžovatelka namítala nicotnost pro absenci čísla jednacího, absenci podpisu úřední osoby a absenci všech jmen a příjmení ostatních účastníků řízení.

Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud se s uvedenými námitkami vypořádal, na argumentaci stěžovatelky reagoval a vylíčil své úvahy, proč má za to, že rozhodnutí není nicotné. Uvedl, že absence čísla jednacího je ryze formálním pochybením, kterým nebyla stěžovatelka nijak dotčena na svých právech, neboť k identifikaci postací datum vydání rozhodnutí, uvedení spisové značky a dostatečně určité vymezení věci. K tvrzené absenci podpisu úřední osoby uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje podpis úřední osoby, a to v souladu se záznamem o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení, obsaženým ve správním spise. K namítané absenci označení ostatních účastníků řízení pak učinil závěr, že tato náležitost je splněna, neboť ostatní účastníci jsou uvedeni na konci písemného vyhotovení rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumatelný. V této souvislosti je vhodné poukázat také na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.

Pokud jde o věcnou správnost závěru krajského soudu, že žalobou napadené rozhodnutí není nicotné, ani zde neshledal Nejvyšší správní soud námitky důvodnými.

Situace, kdy lze považovat správní rozhodnutí za nicotné, a jejich důsledky podrobně shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74 (č. 1629/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz): „*Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobila vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Logicky jde o právní nullum a platí zásada „quod nullum est, nullum produit effectum“ (srov. Máša, M. K otázce tzv. nicotných správních aktů. Správní právo, 1972, č. 3, s. 139). V tomto ohledu se jedná o tradičně podávané charakteristické vlastnosti nicotnosti, které lze nalézt již v československé správněprávní literatuře (srov. např. Merkl, A. Obecné právo správní. Díl druhý. Praha - Brno : nakladatelství*

pokračování

Orbis, akciová společnost, 1932, s. 24 a násl.; nebo Hoetzel, J. Československé správní právo. Část všeobecná. Praha : Melantrich a. s., 1934, s. 268 a násl.). Obdobné závěry jsou rovněž obsaženy jak v současné odborné literatuře zahraniční (srov. Starošiak, J. Prawo Administracyjne. Warszawa : Państwowe wydawnictwo naukowe, 1969, s. 245 a násl.; či Erbguth, W. Allgemeines Verwaltungsrecht. Baden-Baden : Nomos Verlagsgesellschaft, 2005, s. 134.), tak i domácí (např. Průcha, P. Správní právo. Obecná část. 7., doplněné a aktualizované vydání. Brno : Masarykova univerzita, 2007, s. 369; nebo Staša, J. in Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, s. 212 a násl.).

Na tyto teoretické závěry, v důsledku dlouhodobé absence výslovné pozitivněprávní úpravy nicotnosti, nejprve navázala správní judikatura, zejména Vrchního soudu v Praze (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94, kde se uvádí, že právní úprava ... nevypočítává důvody nicotnosti aktu a ponechává právní teorii a soudní praxi, aby samy vymezily okruh případů, kdy vady aktu dosahují takové míry, že již o aktu vůbec nelze hovořit. Judikatura Vrchního soudu v Praze považuje za důvody nicotnosti aktu např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod. Stejný význam pak má i nedostatek podkladu k vydání aktu, např. uložení povinnosti podle již zrušeného právního předpisu.) a posléze i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, podle jehož právních závěrů nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti).“

Stěžovatelkou vytýkané nedostatky žalobou napadeného rozhodnutí nepředstavují natolik intenzivní vady, že by jej nebylo vůbec možné považovat za rozhodnutí. Toto rozhodnutí je nezaměnitelně identifikováno již datem vyhotovení (respektive vydání – žalobou napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno a vydáno v tentýž den, 31. 3. 2011) a spisovou značkou. Nic nenasvědčuje tomu, že by pod toutéž spisovou značkou v tentýž den bylo vydáno jiné správní rozhodnutí. Opak netvrdí ani stěžovatelka, pouze tvrdí, že pod toutéž spisovou značkou bylo vydáváno další správní rozhodnutí. Toto tvrzení ovšem nijak nevyvrací závěr o nezměnitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí při označení datem vydání (resp. vyhotovení) a spisovou značkou. Kromě toho, jak uvedl krajský soud, žalobou napadené rozhodnutí bylo jasně identifikováno i dostatečně určitým vymezením věci, o níž bylo rozhodováno. Jinými slovy, když stěžovatelka toto rozhodnutí obdržela, nemohla mít jakékoliv pochybnosti o tom, jaké věci se týká. Neuvedení čísla jednacího nemohlo stěžovatelku nijak zkrátit na jejích právech. Tento závěr není rozporný ani s tím, že krajský soud napadené rozhodnutí ve výroku rozsudku identifikoval pouze datem vyhotovení a spisovou značkou.

Uvedený nedostatek by tudíž mohl představovat pouze nezákonnost správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, že se jedná toliko o čistě formální procesní pochybení, které nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní soudy přitom mohou správní rozhodnutí zrušit pro procedurální pochybení pouze v případě, že jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 2 Afs 89/2007 - 65). Možnost zrušit správní rozhodnutí pouze pro podstatné vady řízení [viz ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] přitom není nijak v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jak tvrdí stěžovatelka. Toto ustanovení vyjadřuje pouze obecnou zásadu enumerativnosti státních pretenzí, z níž nelze dovozovat konkrétní důsledky

porušení zákona správním orgánem. Rozhodně pak z této zásady nevyplývá univerzálně platné pravidlo, že jakékoliv sebemenší formální pochybení správního orgánu musí vést ke zrušení jeho rozhodnutí soudem.

Totéž platí pro další vytýkaný nedostatek, a sice absenci podpisu oprávněné úřední osoby. Žalobou napadené rozhodnutí totiž je podepsáno oprávněnou úřední osobou – Mgr. M. V. Ta byla řádně určena jako osoba oprávněná provádět úkony ve správním řízení, jak vyplývá ze záznamu ze dne 4. 2. 2011, obsaženého ve správním spise. Pokud stěžovatelka namítá, že jí tato skutečnost (stejně jako to, že odvolání bylo postoupeno prvostupňovým orgánem žalovanému) nebyla známa, pak je nutno uvést, že zákon nestanoví správnímu orgánu povinnost informovat účastníky řízení o určení oprávněné úřední osoby a o předložení věci odvolacímu orgánu k rozhodnutí. Opak neplatí ani ze zásady projednací, jejíž porušení stěžovatelka namítá. Neexistuje-li žádná taková povinnost, nemohl žalovaný žádnou takovou povinnost ani porušit.

Ačkoliv postup žalovaného při označování oprávněné úřední osoby v rozhodnutí není zcela v souladu se zákonem, opět toto pochybení nezakládá nicotnost rozhodnutí a nelze jej považovat ani za podstatnou vadu řízení. U podpisu oprávněné úřední osoby, který je snadno identifikovatelný jako „V.“ je uvedeno RNDr. K. L., vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu, což je doplněno razítkem „v. z. Mgr. V. M.“. Podobným (respektive dokonce o něco závažnějším) pochybením se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2008, č. j. 2 Afs 89/2007 - 65. Dospěl přitom k závěru, že podpis osoby, jež rozhodnutí podepsala s dodatkem „v. z.“ a jež zjevně není osobou uvedenou na rozhodnutí plným jménem i s uvedením funkce, může vzbuzovat pochybnosti, nicméně nezakládá nicotnost rozhodnutí a nejedná se ani o podstatnou vadu řízení. Je totiž zřejmé, že rozhodnutí bylo vydáno kompetentním orgánem, bylo vydáno na základě platného zákona, v řádné formě, je určité, srozumitelné a plně realizovatelné. Totéž platí v projednávané věci, kde je navíc uvedeno plné jméno a příjmení osoby, která rozhodnutí podepsala. Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že oprávněnými úředními osobami byly RNDr. K. L. i Mgr. M. V. Obsahuje-li rozhodnutí podpis Mgr. M. V., je podepsáno oprávněnou úřední osobou. Proto je na projednávané situaci také zcela nepřiléhavá judikatura Nejvyššího soudu týkající se absence podpisu na pokutovém bloku, na kterou stěžovatelka poukazovala. Na žalobou napadeném rozhodnutí totiž podpis oprávněné úřední osoby nechybí.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje náležitost spočívající v uvedení jmen a příjmení (resp. označení) všech účastníků řízení. V záhlaví rozhodnutí je uvedeno, že rozhodnutí obdrží Ing. J. R., LIF, a. s. a Statutární město Liberec. V závěru rozhodnutí je pak uvedeno, že se rozhodnutí doručí ostatním účastníkům řízení dle ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „stavební zákon“) veřejnou vyhláškou, což je doplněno výčtem osob, kterým bude takto doručováno. Uvedení ostatních účastníků až za otiskem úředního razítka a podpisem oprávněné úřední osoby není v rozporu s ust. § 69 odst. 2 správního řádu a rozhodně nemůže zakládat nicotnost správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 5/2009 - 76). Z rozhodnutí, tak jak je stěžovatelka obdržela, jí musí být zřejmé, kdo je účastníkem řízení. Bylo by přehnaným formalismem u této náležitosti rozhodnutí tvrdit, že vše za otiskem úředního razítka a podpisem je pouze informativní sdělení a není součástí rozhodnutí. Není vůbec patrné, jak by mohla být stěžovatelka dotčena ve svých právech tím, že jiní účastníci řízení jsou uvedeni až za otiskem úředního razítka a podpisem.

V kasační stížnosti stěžovatelka nově namítá nicotnost také z toho důvodu, že žalobou napadené rozhodnutí je neurčité pro absenci hmotněprávních předpisů, dle kterých žalovaný

pokračování

ve věci rozhodoval a posuzoval odvolací námitky. Ačkoliv obecně nejsou přípustné nové stížní důvody, které nebyly uplatněny v řízení o žalobě, zde se jedná o skutečnost, ke které by musel krajský soud a následně i Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti. Ani tato námitka ovšem není důvodná. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno (ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších změn a doplňků, ust. § 89 odst. 1 správního řádu, ust. § 90 odst. 5 správního řádu). Není povinností správního orgánu uvádět přímo ve výroku rozhodnutí všechna ustanovení právních předpisů, podle kterých byly posuzovány jednotlivé odvolací námitky. Opačný postup by vedl ke zcela zbytečnému znepřehlednění výroku správního rozhodnutí. Vztahuje-li se konkrétní odvolací námitka ke konkrétnímu ustanovení právního předpisu, je plně postačující, je-li toto ustanovení uvedeno až v odůvodnění rozhodnutí při vypořádání této konkrétní námitky. Z rozhodnutí je patrné, podle jakých ustanovení právních předpisů žalovaný postupoval, a proto rozhodně nelze hovořit o nicotnosti rozhodnutí, jak byla vymezena shora citovanou judikaturou.

Dále stěžovatelka uvedla, že v žalobních námitkách poukázala na nesprávný úřední postup správních orgánů (nebyla informována o postoupení odvolání žalovanému, o tom, že účastník stavebního řízení učinil podání, že správní orgán prvního stupně se k odvolání vyjádřil a že došlo k soustředění podkladů). V souvislosti s touto rekapitulací žalobní námitky však stěžovatelka nenamítá žádné pochybení krajského soudu. V rozsudku přitom krajský soud zjevně ve vztahu k této námitce argumentuje tím, že účastníci byli seznámeni s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 a § 144 odst. 6 správního řádu. Je-li z rozsudku patrná reakce krajského soudu na žalobní námitku, pouhé zopakování žalobní námitky v kasační stížnosti nelze považovat za řádný stížní důvod. Neumožňuje totiž Nejvyššímu správnímu soudu posoudit, v čem konkrétně mají být úvahy krajského soudu vadné.

Podle stěžovatelky dále není z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč postupem žalovaného nebyla zasažena ve svém právu na rovnost stran. Tuto námitku spojuje se svou žalobní námitkou porušení práva na rovnost stran, protože LIF, a. s. byla s odvolacími body seznámena, kdežto stěžovatelka se o jejím podání nedozvěděla.

Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť z rozsudku skutečně není patrná reakce krajského soudu na uvedenou žalobní námitku. Výše zmíněná pasáž rozsudku, v níž krajský soud argumentuje ve prospěch závěru, že účastníci byli seznámeni s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 a § 144 odst. 6 správního řádu, se jeví pouze jako reakce na námitku stěžovatelky, že nebyla informována o soustředění pokladů k vydání rozhodnutí (bod II.3. žaloby, odstavec 1.). Nelze ji považovat za reakci na námitku porušení práva stěžovatelky na rovnost stran tím, že se nedozvěděla o podání LIF, a. s. (bod II.3. žaloby, odst. 2). Z této ani jiné pasáže rozsudku totiž vůbec není zřejmý právní názor krajského soudu k této otázce. Lze si přitom představit, že by krajský soud mohl učinit například závěr, že a) obecně vyjádření k odvolání nemusí být zasíláno odvolateli na vědomí, b) v daném konkrétním případě toto vyjádření nemuselo být zasíláno stěžovatelce, nebo c) v daném konkrétním případě byla tato povinnost naplněna tím, že stěžovatelce bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Z rozsudku však nelze dovodit žádnou z těchto variant ani žádný jiný závěr soudu. V této části je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Dalšími námitkami stěžovatelka brojí proti závěru krajského soudu, že vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim bylo doručováno v souladu s ust. § 144 odst. 6 správního řádu.

Konkrétně nejprve namítá, že z odůvodnění rozsudku není zřejmé, proč stěžovatelka nepatří mezi okruh účastníků řízení, kteří jsou správnímu orgánu známi, když podala odvolání a právě o jejím odvolání bylo odvolací řízení vedeno. Tato námitka není důvodná.

Krajský soud ve svém rozsudku zcela přezkoumatelně uvedl, že doručování veřejnou vyhláškou dle ust. § 144 odst. 6 správního řádu se netýká pouze účastníků řízení uvedených v ust. § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi. Krajský soud neuvedl, že by stěžovatelka nebyla účastníkem řízení, který byl žalovanému znám. Podle krajského soudu bylo možné stěžovatelce doručovat veřejnou vyhláškou proto, že nespadá do okruhu účastníků řízení uvedených v ust. § 27 odst. 1 správního řádu. Proti tomuto závěru stěžovatelka výslovně nebrojí, nicméně Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že tento závěr je plně v souladu s dosavadní judikaturou. Lze v tomto směru odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2008, č. j. 5 As 56/2008 - 71 (obdobně viz také rozsudek ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 5/2009 - 76): „*Rízení s velkým počtem účastníků je zvláštním typem správního řízení, které se vyznačuje zejména širším využitím doručování písemností prostřednictvím veřejné vyhlášky. Podle ust. § 144 odst. 6 správního řádu lze v řízení s velkým počtem účastníků doručovat písemnosti, a to včetně písemností doručovaných do vlastních rukou, veřejnou vyhláškou. Takový postup však nelze uplatnit vůči účastníkům řízení uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi a kterým musí správní orgán doručovat jednotlivě. Ustanovení § 27 správního řádu, stejně jako předchozí právní úprava, rozlišuje zásadně tři skupiny účastníků řízení, a to účastníky řízení ve věci (esenciální účastníky, § 27 odst. 1), dále tzv. dotčené účastníky řízení (nepřímé účastníky, § 27 odst. 2) a konečně účastníky řízení na základě zvláštních zákonů (§ 27 odst. 3). Stěžovateli však v projednávané věci nesvědčilo procesní postavení účastníka dle odst. 1 (to svědčilo žadateli o stavební povolení), ale dle odst. 2 cit. ustanovení. Správní orgán proto nepochybil, nedoručoval-li jednotlivě rovněž stěžovateli.*“

Esenciálním účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu je v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. To platí i pro případná řízení o opravných prostředcích, které iniciuje jiný účastník řízení. V nyní posuzované věci byl tedy esenciálním účastníkem řízení dle ust. § 27 odst. 1 pouze žadatel o vydání územního rozhodnutí. Stěžovatelka nemá se žadatelem žádná společná práva nebo společné povinnosti, a proto byla účastníkem řízení dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, tedy nepřímým účastníkem. Bylo-li jí ve správním řízení doručováno veřejnou vyhláškou, byl takovýto postup souladný s ust. § 144 odst. 6 správního řádu. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by tento postup vedl k porušení práva stěžovatelky na projednání věci v její přítomnosti nebo jejího práva na vyjádření se ke všem prováděným důkazům. Toto ustanovení ani obecně nelze považovat za rozporné se základními principy demokratického státu. Účastníci řízení jím nejsou zbavováni žádných ústavně zaručených práv, pouze je na ně tímto kladen požadavek, aby vyvinuli větší aktivitu ve správním řízení, konkrétně aby sledovali úřední desku. Toto snížení komfortu účastníků řízení je zde vedeno zcela legitimním cílem, kterým je naplnění zásady ekonomie řízení. V řízení s velkým počtem účastníků považuje Nejvyšší správní soud doručování účastníkům řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu pouze veřejnou vyhláškou za plně proporcionální. Stěžovatelka měla možnost se s doručovanými písemnostmi seznámit, její práva na projednání věci v její přítomnosti a na vyjádření se ke všem prováděným důkazům tak byla zachována.

Dále krajský soud podle stěžovatelky přezkoumatelně nevyložil, proč nepovažoval vyjádření LIF, a. s. za prováděný důkaz v odvolacím stavebním řízení, ke kterému měla právo se vyjádřit. Stěžovatelka nicméně v žalobě netvrdila, že by toto podání bylo důkazem v odvolacím řízení. Jen stěží lze proto krajskému soudu vytýkat, že podrobně nevyložil, proč je za důkaz nepovažoval. Krajský soud nemohl předpokládat, že zrovna tuto otázku bude stěžovatelka následně rozporovat. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku je proto v této části nedůvodná.

pokračování

Samotné tvrzení, že podání LIF, a. s. bylo důkazem v odvolacím řízení, je tvrzením novým (v řízení o žalobě neuplatněným), a tudíž nepřijatelným (viz ust. § 109 odst. 5 s. ř. s.). Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalovaný zjevně podání LIF, a. s. jako důkaz nepoužil a zcela standardně je považoval toliko za procesní stanovisko účastníka řízení.

Co se týče tvrzení o porušení práva rovnosti účastníků řízení v případě větších staveb, která stěžovatelka uvádí „nad rámec své věci“, i zde se jedná o skutečnosti nové, v řízení o žalobě neuplatněné. Nejvyšší správní soud k nim proto nepřihlíží (viz ust. § 109 odst. 5 s. ř. s.).

Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho důvodu, že se pouze obecně vyjádřil k její námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu. Podle této žalobní námítky správní orgán hodnotil přesah novostavby a to, že bude novou dominantou v území, pouze „od stolu“ a pouze dle projektové dokumentace a bez znalosti konkrétní situace v místě. Ani v této části neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

Krajský soud k této námitce uvedl, že ve skutečnosti nesměruje proti zjištěnému stavu, ale proti jeho právnímu posouzení. Žalovaný vycházel z projektové dokumentace k územnímu řízení a na rozdíl od žalobkyně dospěl k závěru, že stavba je v souladu s architektonickými a urbanistickými hodnotami v daném území. To, že stěžovatelka má na věc jiný názor, podle krajského soudu ještě neznamená, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně.

Tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za plně postačující, neboť z nich je patrné, proč krajský soud považuje námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu za nedůvodnou. Podle krajského soudu bylo zjevně postačující, pokud žalovaný vycházel z projektové dokumentace (zejména z výkresů pohledových řešení). A s tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný nesoustředil pouze na hodnocení z ulic Jablonecké a Tyršovy, nýbrž také z ulice Komenského. Žalovaný pak takto zjištěný skutkový stav hodnotil tak, že z převýšení domu č. p. 87/3 nelze dovozovat, že je dominantou v území, neboť je nižší než sousední dům č. p. 7 a nepřevyšuje ani domy č. p. 139 a 140 ani další novější stavby bytových domů v Tyršově ulici. Pracoval-li žalovaný s pohledy ze všech tří ulic, nelze skutkový stav považovat za nedostatečně zjištěný. Jelikož stěžovatelka namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav (ačkoliv zřejmě nebyla spokojena spíše s hodnocením tohoto stavu), byla tato námitka zcela řádně vypořádána závěrem krajského soudu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně.

Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost závěru krajského soudu, že se další namítaná pochybení nemohla nijak dotknout její právní sféry. Tato námitka je důvodná pouze z části.

Závěr o tom, že se stěžovatelčiny právní sféry nemohlo dotknout tvrzené pochybení spočívající v nepřerušení řízení kvůli probíhajícímu řízení o předběžné otázce, krajský soud řádně zdůvodnil. Uvedl, že tomu tak je proto, že žalobkyně nenamítala, že by snad k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, měla vlastnické nebo jiné věcné právo. Je nutno souhlasit s krajským soudem, že za této situace není patrné, jakým konkrétním způsobem by měla být stěžovatelka tvrzeným pochybením správního orgánu dotčena ve svých právech. Stěžovatelka přitom věcně proti tomuto závěru nebrojí.

Taktéž závěr o nedotčení právní sféry stěžovatelky neinformováním stěžovatelky o výjimce týkající se odstupů mezi umístěnou stavbou a domem č. p. 7, je řádně zdůvodněn. Podle krajského soudu je tento dům na opačné straně než dům, v němž stěžovatelka vlastní byt.

I zde je nutno souhlasit s krajským soudem, že za dané situace není žádné možné dotčení práv stěžovatelky z žaloby patrné. A ani tento závěr stěžovatelka věcně nerozporuje.

Co se týče námitky stěžovatelky, že uplatnila více námitek, než se kterými se krajský soud výslovně odmítl zabývat, tato námitka není nijak konkretizována. Není z ní vůbec patrné, jaké konkrétní námitky tedy krajský soud opomenul vypořádat. Takovou námitku nelze považovat za řádný stížný bod, na základě něhož by bylo možné napadený rozsudek podrobit přezkumu v řízení o kasační stížnosti.

Mimo jiné však stěžovatelka namítá, že krajský soud konkrétně neuvedl, proč se namítané pochybení nemohou dotknout její právní sféry, také ve vztahu k žalobním námitkám směřujícím proti závazným stanoviskům. Tato námitka úzce souvisí s další námitkou, v níž stěžovatelka brojí proti závěru krajského soudu, že se námitky týkající se ztráty kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bytu stěžovatelky poprvé objevují až v replice, a jsou tudíž opožděné. Oba závěry krajského soudu se týkaly týchž skutečností, především tvrzených nedostatků závazných stanovisek.

Stěžejní je tak posouzení, zda v případě tvrzení o ztrátě kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bytu uvedených v replice šlo o další stížné body, jak je posoudil krajský soud. V opačném případě by bylo nutné tato tvrzení spojit s původními žalobními body. Neplatil by tak ani závěr, že žalobní námitky směřující proti závazným stanoviskům se zjevně nemohou dotknout právní sféry stěžovatelky, ani závěr, že námitky týkající se kvality a komfortu bydlení a snížení hodnoty bytu byly uplatněny opožděně.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat i žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 7, č. 2162/2011 Sb. NSS), za žalobní bod je nutno považovat „každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejbřubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Aktivně legitimována k podání žaloby podle citovaného ustanovení je tedy osoba tvrdící zkrácení na svých veřejných subjektivních právech tím, že napadený úkon správního orgánu její práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak, než předepisuje zákon, nebo byl proveden či vydán v řízení, v němž byla porušena procesní práva dotyčné osoby tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného úkonu. Žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž pod zkrácení na právech je nutno zahrnout nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67).

pokračování

Žalobní námitky směřující proti závazným stanoviskům splňovaly požadavky kladené na žalobní bod – byly skutkově i právně konkretizované. Tuto skutečnost krajský soud nerozporoval, pouze dospěl k závěru, že je zde dotčení právní sféry stěžovatelky vyloučeno. Tento závěr, jakož i závěr o opožděném uplatnění dalších žalobních bodů, však již Nejvyšší správní soud považuje za nesprávný. Tvrzeními o dotčení právní sféry stěžovatelky obsaženými v replice stěžovatelka neobohatila svou žalobu o další důvody pro zrušení napadeného rozsudku, pouze vyvracela názor žalovaného, že namítaná porušení se nemohou dotknout její právní sféry. Jinými slovy, těmito tvrzeními se stěžovatelka snažila odstranit pochybnosti o přípustnosti jejích námitek, tj. o aktivní legitimaci ve vztahu k námitkám směřujícím proti závazným stanoviskům. Jednalo se tedy pouze o upřesnění žalobních tvrzení v tom směru, aby bylo patrné, v čem stěžovatelka spatřuje dotčení svých práv pochybeními, která již v žalobě skutkově i právně konkretizovala. Nebylo tedy na místě hovořit o rozšíření žaloby o další žalobní body, nýbrž o upřesnění již řádně uplatněných žalobních bodů. Jelikož krajský soud uplatněné námitky tímto způsobem nevyhodnotil, zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. V důsledku se totiž odmítl zabývat celou řadou žalobních námitek směřujících proti závazným stanoviskům, aniž by svůj závěr o nedotčení právní sféry stěžovatelky blíže zdůvodnil a aniž by při tom vzal v úvahu tvrzení obsažená v replice. Nejvyšší správní soud nepředjímá, zda je skutečně u všech žalobních námitek (ve spojení s tvrzeními obsaženými v replice) patrné dotčení právní sféry stěžovatelky, nicméně u některých to zcela jistě přichází v úvahu.

Na závěr kasační stížnosti pak stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku také z důvodu, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou, že o věci v prvním stupni rozhodovala osoba podjatá. Tato námitka není důvodná.

Krajský soud ke zmíněné žalobní námitce uvedl, že o námitce podjatosti RNDr. V. Ř. bylo rozhodnuto usnesením, které bylo odůvodněno a proti kterému stěžovatelka nepodala odvolání. Pokud s rozhodnutím nesouhlasila, měla především vyčerpat opravné prostředky. Protože však takto nepostupovala, nemůže namítat podjatost rozhodující úřední osoby v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Navíc stěžovatelka podle krajského soudu shledává podjatost v úředním postupu RNDr. Ř., což však nespadá pod zákonné důvody pro vyloučení z důvodu podjatosti.

Krajský soud tedy podrobně vylíčil důvody, pro které se uvedenou námitkou nezabýval. Námitku považoval za nepřijatelnou pro nevyčerpání opravných prostředků proti usnesení, jímž bylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Bez ohledu na to, zda je tento právní názor krajského soudu správný (stěžovatelka jej nijak nerozporuje, pouze namítá nepřezkoumatelnost), je napadený rozsudek ve vztahu k uvedené žalobní námitce řádně odůvodněn, a tudíž přezkoumatelný. Kromě toho se krajský soud okrajově vyjádřil k podjatosti RNDr. Ř. i věcně (stěžovatelkou tvrzené skutečnosti jsou podle něj úředním postupem, což nespadá pod zákonné důvody pro vyloučení) a ani v této části stěžovatelka proti závěru krajského soudu žádné věcné námitky nevznášá.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 26. 3. 2013, č. j. 59 A 54/2011 – 66, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se zabýval námitkou stěžovatelky, že nebyla seznámena s podáním LIF, a. s., a dále jejími námitkami směřujícími proti závazným

stanoviskům. V případě námitky neseznámení stěžovatelky s podáním LIF, a.s. lze krajský soud odkázat na judikaturu řešící analogickou situaci – postup soudu v řízení podle soudního řádu správního (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006 - 60, ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 Afs 118/2009 - 76, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 5/2012 - 31, nebo ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Afs 6/2012 - 90). Námitky proti závazným stanoviskům bude nutno posuzovat ve spojení s tvrzeními o dotčení právní sféry stěžovatelky, obsaženými v replice. Dospěje-li krajský soud u některých námitek k závěru, že dotčení právní sféry stěžovatelky vůbec nepřichází v úvahu, svůj závěr blíže zdůvodní. V opačném případě námitky věcně posoudí.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu